

NHỮNG ĐÊM GIÁNG SINH ĐÁNG NHỚ

ANH PHƯƠNG TRẦN VĂN NGÀ

Hai giờ sáng 12.12.2023, thức giấc sớm, ra khỏi mền, trời lạnh căm căm, tôi mặc thêm áo trấn thủ. Cái chiêu chống lạnh hay nhất của tôi là lên youtube nghe nhạc êm dịu. Tình cờ, tôi nghe tiếng hát nữ ca sĩ Sa Huỳnh với bản *Sương Lạnh Chiều Đông* của nhạc sĩ quá cố Mạnh Phát (1926 - 1973). Một bản nhạc trữ tình lãng mạn có hơi hướm đậm chất NOEL, không phải một bài Thánh ca mà là một bài hát tình cảm dạt dào yêu thương trong mùa giá lạnh NOEL của tình yêu trai gái tuổi xuân thì: *"Sương lạnh chiều đông vương tiếng thở... Mười năm mơ kết mây thành hoa trắng - Hoa vỡ, mây tan, tàn giấc mơ hoa - Anh hãy về đây đêm giá lạnh - Vẫn nghe nồng hơi ấm của tâm hồn trọn mơ"*.

Nhạc và lời của bài hát đánh động xoáy vào tim tôi qua âm điệu du dương mượt mà sâu lắng dồi dào chất thơ lãng mạn trong một đêm lạnh của tháng 12.

Dù tôi chưa phải là con chiên Công Giáo lại có những đêm Giáng Sinh (NOEL) trong quân ngũ vui tươi nhiều cảm xúc, đời tù cải tạo bị lưu đày quê hương nghiệt ngã ở miền Bắc xã hội chủ nghĩa và các ngày lễ Giáng Sinh hiện thực tại xứ Cờ Hoa. Những mùa GIÁNG SINH năm xưa vụt đến như sao xẹt trên vòm trời xa quê nhà với nhiều tinh tú lung linh làm cho tâm hồn tôi lâng lâng như một giấc mơ hoa.

Sau mùa lễ Tạ Ơn 2023 tràn đầy niềm vui, bệnh tim, đường cao, thấp khớp, đau đầu gối dù vẫn phải có cái chân thứ ba giúp đi đứng thêm vững vàng tránh ngã té. Mọi thứ bệnh kể như ổn định từ thời điểm này chỉ còn vài tuần sang đầu năm mới 2024 (10.1.1935), tôi được thêm tuổi, tròn 89 cái xuân già, tương lai các thứ bệnh mãn tính của tôi "qu'est sera... sera" chưa biết ngày sau sẽ ra sao?. Bây giờ, gia đình vợ con tôi vui, tôi lại càng vui thường tự thưởng uống một lon bia hay một cốc rượu vang vào bữa ăn chiều cũng làm cho ấm lòng chiến sĩ già hết xí quách mà còn gân còn viết lách lăng nhăng, giúp cho các bữa ăn thêm ngon và ngủ được đầy giấc trên nằm tiếng.

Thế mới kệt cho tôi vốn là cựu giáo chức, một cựu huấn luyện viên thể dục thể thao học đường nay không được tập thể dục chân, không bao giờ có cơ may trở lại hồ bơi, già từ vĩnh viễn từ đây. Đành phải chấp nhận số phận "đau thương" của tuổi già với "ba cao, một thấp". Tôi chỉ còn hoạt động của tay, chăm sóc trồng trọt rau và hoa, cây trái. Tôi có thêm thì giờ ngồi lướt trên máy computer ít nhứt mười tiếng mỗi ngày. Youtube là bạn thân của tôi thường vào đêm khuya, bao kỷ niệm nên thơ thời trai trẻ trong quân đội, độc thân vui tính hiển hiện trước mắt tôi.

Tôi nhớ rõ Mùa Giáng Sinh đầu tiên trong quân ngũ, năm 1962 tại Liên Trường Võ Khoa Thủ Đức trên đồi Tăng Nhơn Phú, trước ngày mãn khoá có ba ngày. Chiếc xe Lambretta mới mua vài tháng trước khi nhập ngũ, đi phép lần đầu, tôi xin phép sĩ quan cán bộ đại đội đưa xe vào quân trường để khi nào có phép cuối tuần, tôi lái xe về Sài Gòn. Đêm Noel, dù không có giấy phép. Sau giờ cơm chiều, tôi diện bộ quân phục số 2 láng coóng mới giặt ủi "dù" về thăm "a múi", tỉnh bơ lái xe ra cổng. Bấm còi nhẹ nhẹ, chào anh sinh viên sĩ quan khoá 14 đang gác cổng như tôi có giấy phép về Sài Gòn. Anh ta tưởng tôi có giấy phép đặc biệt và anh cũng biết Khoá 13 chỉ còn ba ngày nữa là mãn khoá được đi phép xong là trình diện đơn vị mới. Anh sinh viên gác cổng không cần hỏi giấy phép, lại còn chơi ngon, dở cổng cho tôi chạy qua như xe ô tô mà không phải đi cổng xe hai bánh.

Thế là thoát, tôi lái xe một mạch thẳng vào Chợ Lớn đến đường Ngô Nhân Tịnh, gần cầu Bali Cao, bấm chuông một căn phố lầu ba tầng rộng lớn là nhà ở cũng và văn phòng xuất nhập cảng các loại tơ lụa, vải của người bạn gái gốc Hoa. Gia đình a múi chuyên bán sỉ cho các tỉnh, cô cũng là học trò của tôi và đã có bằng tú tài Hoa Văn, nay phải học tiếng Việt tại trường Phước Kiến, lớp đệ tứ luyện thi lấy bằng trung học đệ nhứt cấp, a múi chỉ nhỏ hơn tôi bốn tuổi. Hai chị em phải đi học thêm chữ Việt vì thời đó chánh phủ Việt Nam bắt buộc sổ sách buôn bán của Hoa kiều, người nước ngoài, phải viết bằng chữ Việt. Hai chị em con của một đại gia gốc Triều Châu,

bà vợ lớn từ bên Tàu sanh cô chị, bà thứ thiếp lấy ở Việt Nam, gốc xứ mắt Châu Đốc cùng quê với tôi cũng là gốc Tiều chỉ sanh một cô con gái như bà vợ cả. Hai chị em nói được tiếng Việt nhưng chưa sỏi dù có nhờ gia sư dạy thêm tiếng Việt tại nhà trọn một năm, cũng đọc chữ Việt còn khó khăn. Vì vậy hai chị em phải đi học chính quy chữ Việt nhằm giúp gia đình trong kinh doanh, sổ sách, giấy tờ.

Cũng là dịp may, khi tôi đến thăm a múi, có Ba của cô từ Châu Đốc lên Chợ Lớn kiểm soát công việc của nhân viên và thăm bà vợ lớn. Ông thấy tôi về thăm gia đình, ông rất vui mừng, ông đưa tiền chừng bốn năm ngàn cho cô con gái lớn là bạn gái của tôi bảo đưa tôi đi ăn. Hồi chiều, tôi có chuẩn bị trước không ăn tại trường để bụng đói về ăn cùng với bạn gái. Nếu không vọt được ra khỏi trường, tôi trở về lán trại đi ăn ở câu lạc bộ của quân trường cũng vui.

Thế là trúng mánh, tôi xin phép ba má bạn gái chở hai a múi đi ăn tại nhà hàng Đại La Thiên, cách nhà không xa, chở hai người ngồi sau là vi phạm luật giao thông. Ban đêm, cảnh sát Công Lộ ít đi tuần tra và nếu có bắt gặp thấy tôi mặc quân phục, có thể cảnh sát cũng "tha".

Có dịp, bạn gái in hai hòn non bộ vào lưng tôi. Cô em còn nói với chị xít thêm gần, ôm sát tôi, cô mới có đủ chỗ ngồi, nghe hai chị em nói với nhau như vậy tôi lại càng thêm vui thích. Hai cô nói tiếng "kuả duỳ" (quốc ngữ) - quan thoại, tôi hiểu vì tôi có học Hoa Văn tại trường đại học sinh ngữ, cạnh đại học sư phạm trọn một niên khoá và còn tiếp xúc hàng ngày với giáo sư người Hoa và cả học sinh nữa nên tôi hiểu được tiếng quan thoại. Tôi cũng rất ít nói tiếng Hoa với bạn gái, tôi muốn cô phải nói tiếng Việt giỏi mới giúp gia đình được cũng như cô lấy chồng người Việt phải nói sành tiếng Việt. Sở dĩ, tôi học Hoa ngữ do cô bạn gái năn nỉ tôi phải học, Ba cô từng nói:

- Ba cũng có cảm tình với "nó" mà không biết tiếng Hoa thì Ba không gả con cho nó đâu. Người Hoa có óc kỳ thị "khủng" không muốn con gái lấy chồng Việt (con đại gia lại càng khó hơn nữa) mà tôi là một ngoại lệ. Thế chẳng đáng đừng, tôi phải học tiếng Hoa mà duyên nợ không có nên cũng trót vọt tình nghĩa vợ chồng.

Đêm Noel 1962 tôi trúng số độc đắc, "hai gò bông đảo sương còn ngậm" của người bạn gái làm cho tấm lưng thót tôi cảm nhận êm ru mát dịu, lâng lâng như du hồn tôi vào cõi thiên thai. Đến nhà hàng Đại La Thiên, tôi nắm tay người bạn gái dìu lên thang lầu, tôi bảo cô em đi trước, bước lên vài bậc thang tôi nghiêng qua hôn má, hôn lên mái tóc và ôm sát a múi, nàng cũng ngất ngây sung sướng như tôi. Tôi nói với cô em gái, em gọi cho anh chị ăn món nào cũng ngon cả. Trong đời anh, đêm Noel năm nay anh trúng số được đi ăn chung với hai chị em.

Anh nói thiệt, anh "dù" không có phép tắc giấy tờ gì cả vì còn ba ngày nữa phải rời khỏi trường, có bị quân cảnh bắt, nhà trường nhốt tù cũng tối đa có ba ngày thôi. Nghe tôi nói như vậy, cô bạn gái rất cảm động quay qua ôm hôn má tôi trước mặt cô em, tôi cũng hôn đáp lại. Cô em gọi cả chục món ăn ngon của Đại La Thiên, cô còn nói với nhà hàng mỗi món làm một nửa vì chỉ có ba người ăn. Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, ăn rất chậm để có nhiều thì giờ đá lông nheo với bạn gái, cũng chỉ với chừng một phần tư thức ăn vì hai chị em cũng mới ăn cơm ở nhà xong chừng một tiếng là tôi về tới. Vừa ăn vừa suy nghĩ, tối nay tôi ngủ tại nhà ở tầng lầu ba, tầng lầu dành cho khách, tôi đâm lo đủ thứ, tôi lại đoán tối nay, nhà trường có thể sẽ báo động coi xem có bao nhiêu sĩ quan cán bộ và sinh viên sĩ quan vọt ra ngoài trường nhân Lễ Noel "Đêm Thánh Vô Cùng" và sự canh phòng doanh trại cũng có thể chảnh mẫn.

Ăn xong, tôi nói với hai a múi là chừng gần 10 giờ rưỡi anh phải về trường không dám ngủ qua đêm ở nhà hai em vì anh có linh cảm tối nay thế nào nhà trường cũng có báo động ứng chiến. Tôi có ý nghĩ chớ hai chị em đi dự lễ Noel sớm ở bên quận 8, vì tôi không dám lái xe ra khu nhà thờ lớn Đức Bà, chỗ "hot" nhứt vì đông đúc người đi dự lễ, chắc chắn có nhiều cảnh sát, quân cảnh tuần tra, giữ an ninh nên tôi có thể bị xét hỏi, thêm rắc rối, mất vui.

Cô em gái rất sáng trí, gọi nhà hàng tính thêm tiền một cái "ga men" lớn cho hết thức ăn còn quá nhiều chỉ không lấy món súp sớ nước súp sớ sớ đổ ra ngoài, để tôi mang về quân trường ăn ngày mai. Cô chị móc ra một nắm tiền và nói Ba vừa cho, trả tiền xong cho nhà hàng. Tiền còn lại, bạn gái đưa hết cho tôi nói là tiền Ba cho anh. Tôi nói thật lòng, anh cũng mới lãnh lương sớm cũng gần một ngàn, nay chỉ lấy hai ngàn cho Ba và hai em vui lòng, tiền còn lại, em giữ lại tiêu xài. Khi anh đến đơn vị sẽ gửi thư nhắn tin hai em đi đến thăm anh.

Bây giờ, còn gần hai tiếng, anh gần hai em thật hạnh phúc, anh đưa hai em đến xem một đêm Noel của người Công Giáo cũng gần Chợ Lớn, chỉ qua cầu Chà Và, lái xe vài cây số là đến. Hai chị em đồng ý, bạn gái tôi lần này ôm thật sát thật chặt, tôi phải lái chậm để tận hưởng những giây phút thần tiên hiếm hoi, lưng tôi hứng trọn hai gò bồng đảo thật quá đã, tuyệt vời làm cho máu trong cơ thể tôi nóng lên chạy rần rật. Tôi còn có ý muốn hai ngọn đồi đồi, đập mạnh trên lưng in đậm dấu ấn kỷ niệm. Thỉnh thoảng tôi giả vờ thảng gập làm cô em la chói lói:

- Xỉ cỏi, xỉ cỏi (tiếng quan thoại có nghĩa cái gì vậy, nghĩa chính là kỳ cục), tôi nói có xe chạy gần. Vài lần sau tôi cũng thảng gập và cười, cô em biết tôi muốn tận hưởng những giây phút thần tiên bên người chị, cô im lặng.

Chúng tôi đi một vòng quanh nhà thờ, lái xe tránh chỗ đông người. Thay vì gửi xe đi bộ thì tôi mất dịp ngàn năm một thuở được người bạn gái đóng dấu hạnh phúc tình

yêu trên lưng. Tôi thấy còn sớm, chưa quá chín giờ, tôi dự trù 10 giờ rưỡi mới trở lại quân trường. Tôi nói:

- Anh chỉ muốn hai em biết người có đạo Chúa, trân trọng đón chào Chúa Giáng Sinh, không chỉ ở Việt Nam mà trên toàn thế giới, nơi nào có nhà thờ Chúa thì nơi đó cũng long trọng cung kính đón mừng ngày Chúa Giáng Sinh. Hai em cùng lúc nói "xê xê (tiếng Quảng là tổ chè - cám ơn). Trong đời hai chị em, lần đầu tiên mới có dịp chiêm ngưỡng ngắm cảnh bắt mắt ngoài nhà thờ. Nhân lễ Giáng Sinh, cây Noel to lớn trước sân nhà thờ trang hoàng rực rỡ với hàng ngàn đèn màu lung linh, chớp tắt rực rỡ cả một khu vực rộng lớn. Gần đó lại có một vườn hoa với nhiều bông hoa đua nở tươi thắm khoe sắc khoe màu làm tăng thêm sự linh thiêng của Noel trong họ đạo của Cha Hoàng Huỳnh. Nhà thờ của Cha Hoàng Quỳnh ở cuối quận 8, hàng năm đều có tổ chức kính mừng Lễ Giáng Sinh vô cùng long trọng trang nghiêm. Tôi nói tiếp:

- Anh còn hơn một tiếng gần hai em đêm nay anh quá hạnh phúc, bây giờ, anh chạy thêm một vòng ra mũi tàu Phú lâm hóng mát gió đồng và chạy trở về đưa hai em đến nhà thờ Cầu Kho cũng là gần nhà anh ở đường Nguyễn Cảnh Chân. Trước khi đưa hai em về nhà, anh lên chào Ba Má và về lại trường, chúng ta còn ăn chè sâm hổ lượng nữa, bạn gái ôm tôi hôn và cũng nói xê xê nỉ (nì - nị, ít kính trọng hơn nỉ, tiếng quan thoại).

Tôi phục thẳng tôi, tiên đoán như thần, về tới quân trường, thay quần áo, giăng mừng vừa xong mới hơn 11 giờ khuya, kèn, còi báo động vang rền. Chúng tôi nhanh lẹ thay quần phục tác chiến, mang giày trận, đội nón sắt mang ba lô có đồ dùng và quần áo có sẵn trong ba lô, lấy súng đạn trong kho chạy ra tập hợp trước văn phòng đại đội. Tôi phải chạy ra trước vì là sinh viên sĩ quan "tuần sự đại đội", có nhiệm vụ tập hợp đại đội trình diện Đại úy cán bộ đại đội trưởng. Đại úy Ngô Hiệp Phái đại đội Trưởng đại đội 12 bảo tôi ra lệnh đại đội tập hợp ba hàng ngang, thay vì ba hàng dọc như tôi đã tập hợp, mỗi trung đội một hàng và điểm danh từng trung đội. Tất cả SVSQ (Sinh Viên Sĩ Quan) đều hiện diện đủ chỉ có hai sĩ quan cán bộ trung đội trưởng vắng mặt (Chuẩn úy Vân TrĐ 46 và Chuẩn úy Hải TrĐ 47 - trung đội này có tôi).

Đại úy đại đội trưởng khen SVSQ có tinh thần kỷ luật cao, dù còn ba ngày nữa là tốt nghiệp ra khỏi trường, không có một ai vắng mặt trong Đêm Giáng Sinh - Đêm Thánh Vô Cùng rất thiêng liêng của người Công Giáo. Đại úy Phái còn nhắc nhở, VC thường tấn công vào các đơn vị trong những ngày lễ lớn. Ra trường anh em về đơn vị phải đề cao cảnh giác trong tất cả ngày lễ lớn của ta vì anh em binh sĩ thường ăn nhậu quên lãng nhiệm vụ, VC có thể đánh úp, tấn công hay quấy rối... Tôi nhớ mãi lời chỉ bảo của đại úy đại đội trưởng.

Về đơn vị, Trung Đoàn 33 Bộ Binh, từ Long Xuyên lên Châu Đốc rồi trở lại Long Xuyên trước khi di chuyển về tỉnh lỵ Sóc Trăng - Ba Xuyên. Có lệnh, Bộ Chỉ Huy hành quân của Trung đoàn và cả ba tiểu đoàn (lúc bấy giờ, trung đoàn chỉ có 3 tiểu đoàn cơ hữu, sau này tăng thêm thành 4 tiểu đoàn) di quân về Cà Mau - An Xuyên. An Xuyên một tỉnh mới thành lập cũng chưa lâu, cơ sở vật chất còn thiếu và nhiều đường sá trong tỉnh lỵ chưa tráng nhựa, mưa xuống rất dơ bẩn. Nhiều khách sạn trong tỉnh còn sử dụng nước ngọt chứa trong lu, khạp dùng gạo dứa múc nước...Tôi đoán Trung đoàn 33 sẽ có công tác mới ở vùng Cà Mau lâu dài.

Trước khi nhận công tác mới, Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn 21 có xin Quân Đoàn gửi xuống Cà Mau đoàn Văn Nghệ Miền Tây của Phòng 5 Chiến tranh tâm lý Quân đoàn IV biểu diễn ba đêm văn nghệ ở Cà Mau phục vụ trung đoàn, tiểu khu và dân chúng. Đoàn Văn Nghệ Miền Tây cũng có hai đêm trình diễn ở Bạc Liêu trước khi xuống Cà Mau. Tôi được lệnh Trung tá Trung đoàn trưởng dẫn một trung đội trừ của đại đội trọng pháo 33 đi trên hai GMC về Bạc Liêu hộ tống đoàn văn nghệ Miền Tây đi về Cà Mau. Tôi nhận hai xe và trung đội trừ tại sân của đại đội công vụ, hai xe chạy đến văn phòng của BCH Trung đoàn, tôi phải đi vào lấy Sự vụ lệnh, tôi ngồi chiếc GMC đầu, Trung sĩ nhứt Sáu, trung đội phó có trách nhiệm với trung đội của anh, ngồi ở chiếc xe GMC thứ hai. Khi tôi trở ra xe, anh Sáu nói, Thiếu úy đi xe thứ hai để tôi đi xe đầu. Tôi chẳng nói gì, theo lời trung sĩ I Sáu, tôi lên xe sau và ra lệnh cho hai xe lăn bánh. Từ tỉnh lỵ Cà Mau đến quận châu thành - Tắc Vân, chừng 4 - 5 cây số, hai xe qua khỏi Tắc Vân chừng hơn một cây số, một quả mìn đặt sát đường nổ to khói bụi tung toé, tôi thấy chiếc xe GMC đầu lao đảo, may không bị lật, tôi ra lệnh nổ súng hai bên đường. Với trốn xe thứ hai chạy tới cách xe trước hơn hai chục thước, một quả mìn thứ hai nổ trước đầu xe cũng xa. Tôi ra lệnh, các chiến sĩ trên xe vừa bắn vừa nhảy xuống xe nằm sát ven lộ bắn bừa vào các lùm bụi. Tôi chạy đến xe trước, anh em cũng đã nhảy ra khỏi xe nằm sát mé lộ cũng bắn vào các lùm bụi hai bên đường.

Anh tài xế báo cáo, anh không sao, Trung sĩ I Sáu bị thương đầu bất tỉnh. Cái may là mìn nổ trước đầu xe vài thước cho nên cát đá văng lên làm bể đèn, kiếng xe, anh Sáu không đội nón sắt nên bị thương ở đầu và mặt. Nghe tiếng nổ đầu tiên hai chiếc dodge 4 của Chi khu Tắc Vân có hơn một tiểu đội luôn trực suốt ban ngày vì VC hay đặt mìn vào sáng sớm hoặc buổi chiều tại khu vực này, gần quận, chạy đến tiếp cứu. Xe có máy truyền tin, gọi về Chi khu thông báo và tôi xin Trung đoàn cho xe cứu thương chở trung sĩ I Sáu bị thương nặng và xin đổi một chiếc xe GMC khác dù xe chỉ bị bể kiếng, đèn, máy xe còn nổ và lốp xe không sao. Chừng hơn mười lăm phút sau, một xe cứu thương của Trung đoàn ra chở TS I Sáu về bệnh xá, và một xe GMC

khác thay thế, tôi ra lệnh anh em lên xe tiếp tục công tác, các anh đi xe bị mình lên xe sau vừa đến.

Hai xe của chúng tôi đến chợ Hộ Phòng, cạnh đầu cầu Hộ Phòng đã thấy có xe Đoàn Văn nghệ Tinh Hoa đã đậu cạnh các chiếc xe hàng xe đồ đợi yên tĩnh, mở đường thông suốt rồi mới dám đi. Tôi thông báo cho trưởng đoàn văn nghệ, một GMC bị mình chỉ bẻ đèn kiếng và một trung sĩ I bị thương nặng đã đưa về trạm xá trung đoàn, lỗ mình đã được quân cho lấp lại rồi. Bây giờ xe đoàn Văn Nghệ chạy theo chúng tôi, một xe GMC chạy trước, một xe chạy sau hộ tống đoàn văn nghệ về Cà Mau. Từ Hộ Phòng về Cà Mau chỉ còn nửa đường từ Bạc Liêu đến Cà Mau, nhiều xe đồ và xe hàng hai ba chục chiếc nối đuôi nhau như một đoàn công voa theo chúng tôi về Cà Mau.

Buổi chiều hôm đó, Trung tá Trung đoàn trưởng nói cho các ca nhạc sĩ nghỉ xả hơi vì trải qua một ngày nguy hiểm lo sợ và trung sĩ I Sáu đã qua đời vì bị vỡ sọ. Nếu anh có đội nón sắt thì cũng bị thương mà có thể không đưa đến tử vong. Đó cũng là một kinh nghiệm, đội nón sắt và mặc áo giáp khi đụng trận cũng có thể giữ được mạng sống. Trung tá Trung đoàn trưởng đưa tiền cho tôi đãi đoàn văn nghệ Miền Tây một bữa ăn đặc sản đồng quê tại quán ăn nổi tiếng Bà Sáu Mập của tỉnh Cà Mau. Tôi xin phép Trung tá mời thêm các sĩ quan tại BCH trung đoàn cùng ăn với các nghệ sĩ, Trung tá gật đầu và tôi nhờ Ban 2 cho hai nhân viên mặc thường phục có mang carbine bá xếp và súng lục cùng vài trái lựu đạn giúp giữ an ninh, tôi cho tiền hai anh này, ngồi ăn tại hai quán ăn gần đó, quan sát các người ra vào ăn uống. Tôi cũng ra lệnh hai nhân viên an ninh của tôi, ngồi trên xe jeep ăn uống cũng cách vài chục thước quán ăn cũng có nhiệm vụ giữ an ninh, nhứt là để ý trông chừng các xe jeep bị VC gài mìn hay lựu đạn. Tôi rất kỹ về mặt giữ an ninh cho đoàn văn nghệ và cho chúng tôi, chiều hôm đó chỉ có Trung tá Trung đoàn trưởng, cố vấn Mỹ và sĩ quan trực còn tại BCH.

Ngoài giới thiệu thành phần tham tiệc, tôi trình bày cho đoàn Văn Nghệ biết vì muốn bảo vệ an ninh tối đa cho đoàn mà trung đoàn có một chiến sĩ hy sinh và một chiếc GMC hư hỏng. Chúng tôi cũng xin thông báo đoàn văn nghệ có ba buổi trình diễn, một dành cho Trung đoàn, một cho tiểu khu An Xuyên và một dành cho đồng bào. Các anh chị em nghệ đã biết xứ Cà Mau là cái nôi của Việt Minh công sản trước năm 1954, nay VC cũng trà trộn trong dân. Vì vậy, chúng tôi đề nghị khi trình diễn cho dân chúng thưởng thức văn nghệ, ty cảnh sát tỉnh cũng sẽ bố trí giữ an ninh thật chặt chẽ, các anh chị em nghệ sĩ an tâm mà cống hiến hết tài năng văn nghệ của mình phục vụ mọi người. Cả hai bàn vỗ tay hoan nghênh. Tiếp theo, trưởng đoàn văn nghệ xin cám Trung tá Trung đoàn trưởng, đại úy Trung đoàn phó và các sĩ quan

cán bộ cùng toàn thể anh em chiến sĩ có sự quý mến Đoàn, chúng tôi vô cùng kính mến biết ơn. Chúng tôi có bó hoa xin tặng thiếu úy (tôi còn đeo lon Chuẩn úy, đến cuối tháng 11.1963 mới đeo lon thiếu úy) trưởng Ban 5 và An Ninh Trung đoàn thoát hiểm vì đi đón đoàn văn nghệ, mà một TSI thay thiếu úy ngồi xe đầu thể mạng, tử thương. Chúng tôi xin chúc Thiếu úy luôn được bình an và chúng tôi xin tặng bó hoa tươi thắm cho thiếu úy.

Tôi đứng lên nói lời cảm ơn Ban Văn Nghệ, bữa tiệc hôm nay có đại úy Trung đoàn phó là sĩ quan cao cấp nhất của chúng tôi, xin đoàn văn nghệ tặng bó hoa danh dự này cho đại úy Trung đoàn phó đại diện cho cả trung đoàn, còn tôi chỉ xin anh chị em tặng cho tôi một cành hoa hồng là đủ. Ca sĩ Uyên Phương chừng 16 - 17 tuổi (em cô cậu ruột ca sĩ nổi tiếng Bạch Yến hiện ở Paris) rút ra một cành hoa hồng đưa cho một nữ ca sĩ xinh đẹp nhất trong đoàn sẽ tặng tôi. Ca sĩ Uyên Phương rất duyên dáng cúi đầu chào đại úy Trung đoàn phó và trao tặng bó hoa. Kế đến cô ca sĩ khá đẹp khoảng trên 20 tuổi (thuộc típ dày cơm, có ba vòng ngon lành thu hút) trao tặng tôi một cành hoa hồng, tôi bắt tay và cảm ơn. Sau đó, tôi kính mời đại úy Trung đoàn phó cầm đũa và nâng ly cùng với đoàn văn nghệ và chúng tôi thưởng thức món gỏi ngó sen tôm thịt nướng trước, đưa cay với rượu Whisky. Kế tiếp có món cá lóc tẩm bột chiên giòn, cá rô mè biết nói kho tộ và món canh chua bông suông dưa với đầu và ruột cá lóc. Còn rượu, thiếu tá cố vấn trưởng trung đoàn có gửi cho tôi hai chai Johnny Walker. Chúng tôi có một bữa ăn gây ấn tượng tốt đẹp với đoàn văn nghệ.

Ngày đoàn văn nghệ rời Cà Mau, cả đoàn bị rịn, có cô ca sĩ sụt sùi rơi lệ vì có nhiều cảm tình với trung đoàn và với chúng tôi, các sĩ quan trẻ lịch thiệp tiếp đón. Tôi cũng có hai chiếc GMC hộ tống đưa đoàn đi đến Hộ Phòng, tôi mời cả đoàn ăn trưa và chúng tôi chia tay. Bên kia cầu Hộ Phòng là ranh giới của tỉnh Bạc Liêu khá an ninh hơn bên phía thuộc tỉnh An Xuyên - Cà Mau.

Hơn một tháng sau, đến ngày lễ Giáng Sinh, trung đoàn đang đóng quân dài lâu tại căn cứ Chà Là, Giá Ngựa, cạnh bờ sông Bảy Háp, thủy lộ từ Cà Mau đến quận Năm Căn, cách khu trù mật Hải Yến của Cha Hoá chừng 5 - 6 cây số. Thiếu úy Châu, trưởng Ban 2 và tôi, hai anh em đang uống trà ăn bánh ngọt chờ đón giây phút thiêng liêng Chúa ra đời nằm trong máng cỏ cũng là lúc hai chúng tôi sẽ đi kiểm soát các vọng gác quanh doanh trại. Bỗng có một binh sĩ truyền tin đi nhanh đến mời chúng tôi đến phòng truyền tin nghe điện thoại, từ Cần Thơ gọi, đúng mười phút nữa như hẹn trước. Cả đoàn văn nghệ đang dự tiệc Giáng sinh. Anh trưởng đoàn là anh ruột của ca sĩ Uyên Phương cất tiếng chào hai chúng tôi, chúc mừng Lễ Giáng Sinh an vui của trung đoàn 33 đang đóng quân ở Chà Là và đặc biệt chúc hai anh em chúng tôi

luôn bình an khỏe mạnh. Anh trưởng đoàn giới thiệu hai cô ca sĩ trao hoa, Uyên Phương có nhiều cảm tình với thiếu úy Châu và ca sĩ trao một cành hồng cũng có tình cảm với tôi, có lời chúc mừng Giáng Sinh và mời chúng tôi có về Cần Thơ ghé thăm hai cô.

Gần một năm sau tôi được truyền chuyển về Quân Đoàn IV ở Cần Thơ, tôi có đến nhà thăm cô ca sĩ (quên tên) mà tôi cũng có nhiều cảm tình. Cô gặp tôi nói:

- Em rất quý mến và có thiện cảm với anh, vì chúng em, đoàn văn nghệ, anh đi đón suýt bỏ mạng, em đợi anh khá lâu gần cả năm không thấy anh ghé thăm em. Chúng ta không có duyên nợ, cách đây một tháng gia đình em có tổ chức lễ hỏi em với một anh thiếu úy địa phương quân của tiểu khu Phong Dinh, em thành thật mời anh tham dự tiệc cưới tại nhà hàng Phong Dinh Lầu, tôi gật đầu nhận lời, cô ta mang ra thiệp cưới viết mời tôi. Ba má cô có mời tôi dùng bữa cơm trưa với gia đình.

Trường hợp của bạn Nguyễn Minh Châu, gia đình muốn giạm hỏi cho Châu một cô cũng là bạn học với Châu năm xưa và rất đẹp lại ở gần nhà, ba má nhắ Châu về coi mắt. Châu đồng ý vài tuần sau đó làm lễ cưới. Hơn tháng sau, Châu có lệnh truyền chuyển về Trung tâm thẩm vấn tù binh trung ương ở Sài Gòn. Hai gia đình chung tiền mua cho vợ chồng Châu một ngôi nhà nhỏ cũng khá khang trang. Khi đi phép về Sài Gòn, tôi có ghé viếng thăm, tối chúng tôi có đi phòng trà ca nhạc Bồng Lai nghe nhạc lại gặp Uyên Phương đang là ca sĩ thường trực, có mặt hằng đêm. Châu nói với Uyên Phương:

- Anh rất có cảm tình với em và muốn tiến tới hôn nhân với Uyên Phương, nhưng hoàn cảnh đưa đẩy, anh đi phép về Sài Gòn trước, dự định bận về lại đơn vị sẽ ghé Cần Thơ ở chơi vài ngày, thăm người đẹp ca sĩ và ngỏ ý muốn tiến tới tình vợ chồng coi Uyên Phương có phản ứng ra sao.? Cũng là duyên nợ, về Sài Gòn gặp người bạn cũ có sức hấp dẫn và gia đình hai bên đã hứa hẹn kết tình thông gia vì cùng nghề nghiệp phục vụ tại văn phòng Trung Ương Tình Báo Quốc Gia. Vì vậy, Châu truyền chuyển về Sài Gòn rất nhanh. Châu nói với Uyên Phương:

- Anh với em cũng thiếu duyên nợ, bây giờ anh xem Uyên Phương là "em gái hậu phương". Tới tua lên hát, Uyên Phương giới thiệu một bản nhạc tặng hai thiếu úy của trung đoàn 33 ở Cà Mau, nay đang có mặt tại Bồng Lai. Một tràng pháo tay vang lên, chúng tôi còn ở lại nghe Uyên Phương lên hát tua kế tiếp rồi chúng tôi lặng lẽ ra về. Tội nghiệp cho Châu về làm việc ở trung ương - Sài Gòn, chữ thọ lớn, vững chắc mà Châu lại chết sớm vì tai nạn xe, khi anh lái xe Vespa sau khi rời sở làm lại gặp tai nạn. Mỗi con người chúng ta đều có số, giày giép quần áo cũng có số mà!

Trái đất tròn, sau mười mấy năm sau, định cư tại Hoa Kỳ, tôi may mắn lại gặp cô Bạch Mai, cựu nữ xướng ngôn viên trong chương trình Tiếng Nói Vùng IV Chiến Thuật và đài phát thanh Ba Xuyên - Cần Thơ, cô có giới thiệu người em bạn dì là ca sĩ Uyên Phương đoàn văn nghệ Miền Tây của Quân Đoàn IV ở Cần Thơ, hỏi tôi có biết không?. Tôi mới thuật lại chúng tôi có quen biết từ ở Cà Mau, Cần Thơ và Sài Gòn, Bạch Mai cho biết Uyên Phương đang ở Denver - Missouri. Tôi nhờ Bạch Mai mời giúp đến hát tại Sacramento nhân dịp tôi tổ chức sinh nhật lần thứ năm tạp chí Tiếng Vang do tôi chủ trương có thiếu tướng Lê Minh Đảo tham dự.

Bạch Mai cho biết vì tình thân, Uyên Phương cùng chồng đến dự, tiền phòng ngủ và vé máy bay Uyên Phương lo hết với cát xê 2 ngàn, tôi đồng ý ngay và Bạch Mai đến ở nhà tôi một đêm sau tiệc văn nghệ. Nay, 2023, vợ chồng Uyên Phương đang cư trú tại miền Nam Cali và cựu nữ xướng ngôn viên xinh đẹp Bạch Mai của Ban Phát Thanh Tiếng Nói V4CT do tôi làm Trưởng Ban đã qua đời cuối tháng 10 vừa qua tại San Diego với tuổi 75 (1948-2023). Bạch Mai làm việc cho đến Tiếng Nói Vùng IV Chiến Thuật tắt thở 30.4.1975. Trước đó, Ban Phát thanh còn có một nữ xướng ngôn có vẻ đẹp kiều sa thu hút - Nguyễn Thị Huệ (con gái rượu của ông Trưởng ty Bưu điện Ba Xuyên) có dớp béo bở hơn, cô nghỉ việc. Hiện đang định cư cùng chồng con cháu tại Houston, Texas.

Đêm Giáng Sinh tại trại tù cải tạo Sơn La năm 1976, tôi tưởng đâu đã bỏ xác ở Sơn La hoặc tại liên trại Tân Lập (K1) - Vĩnh Phú sau đó cũng vào dịp Noel, Đêm Thánh Vô Cùng. Sơn La một vùng rừng núi bạt ngàn trùng điệp, nổi tiếng. thời tiết khắc nghiệt, nước độc nên có câu: Nước Sơn La, ma Hoà Bình.

Một đêm Giáng Sinh, chúng tôi, đang ngồi co ro quanh một bếp lửa ở đầu hồi lán của đội, tại đây cũng có đường lên nhà cầu của các lán gần đó ở trên dốc đồi. Cha Nghiêu (Thiếu tá, Trưởng Phòng Tuyên Úy Công Giáo Quân Đoàn IV, Cha đã về hưu) cũng bị CS bắt cầm tù, từ Cần Thơ chuyển về trại 6 Sơn La, chuyên giam tù có cấp bậc thiếu tá. Cha Nghiêu rất thân với tôi khi cùng phục vụ tại Cần Thơ, tôi thường giúp Cha hệ thống âm thanh của Quân Đoàn khi đến lễ Noel, lúc bấy giờ nhà nguyện của Quân Đoàn chưa có hệ thống âm thanh lớn riêng khi tổ chức quy mô. Cha lớn tuổi hơn tôi nhiều, lúc nào tôi cũng kính trọng Cha, Cha nói ông qua tôi hút một bi thuốc Lào Cái Sắn (Cha gốc một họ đạo ở Cái Sắn - Kiên Giang). Tôi "mới vào nghề hút thuốc" kể cả thuốc Lào, đang thèm mà mùa đông lạnh lẽo hút một điếu thuốc Lào thứ dữ còn gì vui sướng cho bằng. Tôi theo Cha hút tại chỗ một bi cũng phê, sướng tê tái và một bi mang về lán nhà hút vì không dám ở lâu khác lán mà nhứt là gần linh mục Công Giáo trong đêm Noel "dễ chết" bị vu oan giá hoạ báo cáo linh tinh bậy bạ. Tôi cảm ơn Cha đi nhanh về lán nhà, chỉ băng qua sân trống chừng hơn

mười thước, dù còn choáng váng say thuốc Lào Cái Sấn nặng và ngon hơn nhiều thuốc Lào An Thái hay thuốc Lào rời trại tù phát hàng tháng. Về lại nhóm hơi lửa và hút thuốc Lào, có bạn hỏi:

- Cha Nghiêu cho anh mấy bi, tôi nói chỉ có một bi và dấu nhem một bi hút tại chỗ. Tôi nói với anh Nguyễn Mạnh Hoạch, Công Giáo đạo gốc di cư như Cha Nghiêu, tôi nói:

- Xin sự phụ cho tôi hút trước một hơi vì đang lạnh quá phải băng qua sân trống, anh cảm phiền hút hơi kế tiếp. Tôi vừa nói vừa nạp bi thuốc Lào vào nỏ, châm lửa hút chỉ mới hít chừng nửa hơi tôi say khướt, đầu chúi vào bếp lửa, anh Hoạch đỡ tôi lên mà tóc đã cháy một ít khét lẹt. Một anh bạn lấy cái điếu cày hút tiếp cũng quá đã mà cũng còn có vài sợi thuốc Lào dài dính ngoài nỏ điếu, anh Hoạch nhặt hết cho vào lại vào nỏ, đốt hút như hút sái nhì, cũng khà một tiếng sáng khải. Anh nói:

- Thuốc Lào Cái Sấn còn ngon còn nặng, phê hơn Lào ba số 999 (hay 3 số 5, số 7 - bây giờ tôi quên) của Phú Nhuận, nổi tiếng trong giới hút thuốc Lào. Lúc bấy giờ, tôi đang ngồi tựa vào một cây cột vẫn còn phê mà nghe các anh nói, bình loạn về thuốc "nào - Lào". Anh Nguyễn Mạnh Hoạch lớn hơn tôi ba bốn tuổi, anh từng giữ chức Tiểu đoàn phó tiểu đoàn 40 chiến tranh chánh trị, trú đóng gần đình Bình Thủy Cần Thơ, anh là thầy dạy tôi hút thuốc lá, thuốc Lào. Ngoài đời thường, tôi đâu có biết hút thuốc lá là gì còn thuốc Lào lại càng bù trừ. Khi ra tù, tôi có chạy lên họ đạo Hóc Môn tìm thăm anh Hoạch vài lần, cảm ơn sự phụ dạy tôi hút thuốc. Gia đình anh qua Hoa Kỳ diện HO như tôi, định cư ở Nam Cali. Chúng tôi cũng có gọi điện thoại hỏi thăm nhau vài lần rồi cũng quên đi vì mưu sinh. Nếu anh Hoạch còn mạnh khỏe, đến nay cũng trên 92 tuổi. Tôi cũng nghe tin Cha Nghiêu đã qua đời trong trại tù cải tạo ở Miền Bắc, không còn dịp trở về quê họ đạo của Ngài ở Cái Sấn - Kiên Giang.

Tại trại tù Sơn La, tôi cũng có một kỷ niệm với Cha Trần Quý Thiện, quản nhiệm nhà thờ Công Giáo trong Bộ Tổng Tham Mưu. Lúc đó, bạn Trần Quý Cương (đang ở San Diego), cựu Trưởng phòng Tâm Lý Chiến tiểu khu Gia Định, cùng quê Châu Đốc với tôi, Cương học sau tôi ba bốn lớp được bầu làm đội trưởng. Cương "cất nhắc - đề bạt" với cán bộ cho tôi làm đội phó đời sống và còn một đội phó nữa. Trước ngày lễ Noel chừng một tuần, trại tù Sơn La còn do bộ đội quản lý chưa chuyển qua công an, phát cho mỗi tù nhân khoảng trên 30 viên kẹo như kẹo con nít ăn có bao giấy kiếng, thay vì phát 2 lạng đường vì không có đường nên thay kẹo. Tôi lãnh kẹo mang về đội chia lại cho các bạn trong đội. Quá thèm đường, chúng tôi thiếu chất ngọt, đêm đó ai cũng ngậm hoặc nhai ba bốn viên kẹo cho đã thèm, còn cất lại để dành, tôi dự trữ ăn cho đến Tết Nguyên Đán. Còn Cha Thiện quá cẩn thận và quá kỹ, Cha chỉ dám ăn một viên kẹo đến mấy ngày, cất kỹ lắm.

Đến ngày Noel chúng tôi một nhóm bốn người, ba anh là con chiên Công Giáo cũng gốc Bắc di cư, tôi "ngoại đạo" hẹn đem kẹo lên núi cao đốn vầu, ăn mừng Chúa Giáng Sinh, mỗi người mang theo năm viên kẹo ăn một lần cho đã. Các bạn giải thích cho tôi biết con chiên ngoan đạo, đến mùa Giáng Sinh phải làm gì, tĩnh tâm, đi nhà thờ, xưng tội cũng như lo trang hoàng nhà cửa có cây Noel, chuẩn bị thức ăn ngon... tôi chỉ nhớ đại khái như vậy. Bốn anh em chúng tôi có một bữa ăn kẹo để tưởng nhớ đến ngày lễ Noel Chúa sinh ra đời chịu khổ hình trên thập tự giá cứu chuộc loài người.

Sau Noel vài ngày, Cha Thiện báo cho tôi biết, Cha mất hết mấy chục viên kẹo mà cả tuần Cha mới ăn có mấy viên. Tôi nói vui với Cha vì Cha không ăn nên anh em ăn giúp, mặt Cha xịu xuống, tiu nghỉu rất tội nghiệp. Cũng ngày hôm đó, toán của tôi chừng mười người có nhiệm vụ đi hái bắp cho trại, tôi cũng cải thiện chỉ dám ăn sống làm sao dám nướng, còn các anh em lại tự tiện nướng, tôi không can ngăn vì can ngăn chẳng có ai nghe. Tôi đi lánh chỗ khác, cán bộ trại tuần tra thấy có khói, đi lên bắt tại trận bốn năm anh em ăn bắp nướng. Cán bộ hỏi tôi sao anh không can ngăn và báo cáo cho cán bộ. Tên bộ đội có vẻ giận dữ, tôi sẽ nói với quản giáo đội anh, cách chức anh ngay và anh phải bị kiểm điểm... Thế là may, tôi bị mất chức đội phó chỉ "nhậm chức" vồn vẹn có ba tháng.

Kỷ niệm xưa lại đến, Cha Trần Quý Thiện, vợ chồng anh Đỗ Như Điện (San Diego) và cựu Dân biểu Nguyễn Lý Tường (Nam Cali) trong chuyến đi mục vụ ở miền Bắc Cali, Cha Thiện nói với anh Điện ghé thăm tôi ở Sacramento, Cha ngủ có phòng riêng mà phòng đó tôi dành riêng cho Cha Lễ từ New Zealand sang Hoa Kỳ khi Cha đến thăm gia đình tôi. Còn vợ chồng anh Điện và anh Tường phải nằm ngủ trên sàn nhà. Đó cũng một kỷ niệm nhớ đời, Cha Trần Quý Thiện cũng là một cây viết bình luận thời sự rất sắc bén, Cha đã về Nước Chúa khá lâu tại nam Cali.

Lễ Noel năm 1993 tại Hoa Kỳ, gia đình tôi ngoại đạo nên không có kỷ niệm gì nhiều về Lễ Giáng Sinh đầu tiên tại Mỹ cho mãi đến năm 2018. Nhân tôi đi có chút công việc viết lách một tập hồi ký giúp một bà chủ vườn dâu ở Brisbane, Úc Châu. Bạn về tôi ghé lại New Zealand thăm viếng Cha Nguyễn Hữu Lễ, tôi rất kính quý Cha qua tác phẩm TÔI PHẢI SỐNG (đã chuyển sang Anh ngữ do một nhà xuất bản lớn của Anh in và phát hành, cách nay chừng hai tháng) viết về chế độ lao tù cộng sản vô cùng nghiệt ngã mà bản thân tôi cũng từng trải qua ít nhiều dù không bằng Cha. Hơn nữa Cha Lễ có tinh thần bất khuất chống cộng cho đến hơi thở cuối cùng, không phải như có nhiều tu sĩ của nhiều tôn giáo, tu chỉ muốn giải thoát cho bản thân mà quên trách nhiệm sống chết với chính nghĩa và lý tưởng dân tộc.

Tôi nghe Cha Lễ nói với một con chiên, ai tin Chúa, phục thiện, bỏ tà theo chánh, rửa tội vào đạo Chúa thì các tội lỗi trong quá khứ cũng sẽ được tẩy rửa, trở thành con người mới. Thế là nhân Lễ Pentecôte - Hiện Xuống, tôi xin "nhập môn" học giáo lý cấp tốc và tôi xin vào đạo Công Giáo tại nhà thờ Tân Tây Lan. Tôi xin có tên Thánh cùng với tên Thánh Andrew của Cha Lễ cho nhanh khỏi khỏi tìm tên Thánh nào khác... Vì vậy, tôi là một tân tòng Công Giáo ở cái tuổi gần đất xa trời, ngoài tám mươi tuổi. Về Sacramento, tôi vào họ đạo Các Thánh Tử Đạo Việt Nam, thường không bỏ một lễ Chúa nhật nào ở nhà thờ, ngoại trừ tôi đau và nằm bệnh viện. Các con tôi khen bố ngoan đạo, tôi chỉ biết mình theo đạo nào phải có đức tin tuyệt đối mà đạo Công giáo theo tôi nghĩ phải dự Thánh Lễ ngày Chúa Nhật như là mọi tín hữu nhiệt thành tin Chúa. Từ khi vào đạo Công Giáo tôi lại có cảm nhận sâu xa về ngày Lễ Noel tại nhà thờ cũng như lo trang hoàng nhà cửa cũng có cây thông Giáng Sinh nhân tạo cũng có tổ chức ăn Réveillon tại nhà... Nay cũng có tí tuổi, không biết tôi còn hưởng an lành, hạnh phúc được bao mùa Giáng Sinh nữa. Qu'est sera, sera... Amen!

Anh Phương Trần Văn Nga

(kỷ niệm mùa Noel 2023)

Kính mời đọc thêm những bài/truyện khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/AnhPhuongTranVanNga.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9200 TÁC PHẨM